

WÕTA ja LOE!

№ 11. — VII. aastakäik.

Täna.

Sindulane Rao oli walget meest fihiti kuulnud kõnelemas õnnis-tegijast Seesusest. Kui temalt nüüd küsiti: „Mis ja selle asja kohta arwad?“ siis wastas ta: „See on kõik wäga ilus, õige ja tõsi.“ Küsiti temalt aga edasi: „Kas ja ise ta ei tahaks kristlasets saada?“ siis wastas ta: „Säärast ofust peab enne põhjalikult kaaluma, palun jäta mulle selleks aega!“ Misjonär jättis talle aega, jättis talle illegi õige palju aega. Kui Rao aga ifka weel ei mõelnud lõplikku ofust teha ja pöörduda Kristuse poole, siis rääkis misjonär tõsijelt temaga nende hädaohwude üle, mis jäärase wiimilise sõttu mõtsid tekkida. Sellest haarus Rao ja hüüdis pahaselt: „Müüd ma ei tahagi enam sinu juttu kuulda, ja mind aina piinad! Sumal on kannalik ja piwa meelega, nii ja ise ütlesid mulle. Küll Tal siis ka minuga on kannafust!“

Aeg möödus ja Rao jäi paganaks. Uhel hilisel õhtutunnil kopufati misjonimaja aknale. Väljas seisis mees, kes fõi misjonärile sõnumi Rao haigestumiseft ja palus teda kaasa tulla Rao juurde. Misjonär muidugi läks wiibimata Rao poole ja warsfi ta seisaski tema moodi ees, leides Rao seal tahwafuna ja wärijewana lamamas. „Palun anna mulle omefi midagi, mis mind terweks

teeb,“ nii palus haige! „Aifa mind! Ma ei taha weel jurra.“ Misjonär waatas haige läbi ja ütles siis: „Elamine ja suremine on Sumala käes; ma tahan sulle jaata rohftu.“ Misjonimajast saafis ta käskjalaga pudeli rohftu ja käskis öelda, et Rao täpsalt selle eeskirja järgi toimib, mis pudeliga kaasas sedelikesel märgitud.

Wärijewate kätega wõttis Rao wastu rohupudeli, kui ta aga läbi luges sedelikefe, oli ta peffumus suur, sest sellel seisis: „Täna aasta pärast, pead ja sellest teelusikatäie sisse wõtma.“ — „Täna aasta pärast?“ See peab olema eeskirus! Soofte ruffu tagasi ja palu misjonärilt rohftu, mida ma täna pean sisse wõtma.“ Käskjalal fõi tagasi tules kaasa feise pudeli ja sellele oli kleebitud sedel, millel kirjutatud: „Sellest rohftust pead ja kuu aja pärast sisse wõtma.“ Rao hüüdis siis: „Ma ei wõi ju kuud aega oodata, kes teab, kas ma enne ei sure! Mine ja palu õpefajat, et fa weel kord minu juurde tuleks.“ Teener tuli tagasi teafega: „Särgmisel päewal tahab misjonär sind weel kord läbi waadata.“ — „Ei,“ hüüdis Rao, „mis see mulle enam aitaks, kui fa homme tuleb ja mina eht täna juba suren.“ Waewalt oli fa need sõnad öelnud, astus misjonär fajasel sammul haigefuppa,

ulafas hirmunud Raole rohulufika terwendawa arstfimiga ja ütles kõijelf: „Mu sõber Rao, miks ei wõinud ja filmapiltkugi wiiwitada, kui oli hädaohus sinu maine elu? Seal polnud sul aega aasfaffi, kuudki, ifegi mitte ühtainustfki päewa oofamifeks, waid kofe täna pidid ja abi faama. Aga kui asi puufus sinu haigesse hingesse, siis tahffid ja wiiwitada ja oodata?“

Rao mõistis, misfuguff õpetuff oli misjonär falle andnud, ja kofe fa wõffis wiiwitamata wastu püha kirja fõe. Täna ja elad, täna pöördu. Enne weel kui faabub järgmine päew, wõib paljugi muufuda! Weel täna, kui feie Tema häält kuulefe, awage Talle oma lüdamed.

„Meie Sõber“

Siig fjugawale!

Kõila serwal ilufas talus elas taluomanik, kes wäga, wäga harwa kirikusse tuli. Sihti pidi õpetaja falle kofu järele tulema, ef teada faada kuidagi jumalariigile wõifa. Kuid kunagi ei olnud wanal peremehel aega pikemats kõnelufeks. Aalafi, kui õpetaja tuli, leidus tal käfjile wõffa midagi fähffaf fõöd, ifegi pühapäewa õhfupoolikul. Ühel wäga wihmajel päewal, kui weff alla walas, läks õpetaja meeff waafama ja leidis omefi kord fa fõõta foorjal ahjul istuwat ning fai femaga kõnelda. Kui fa aga lühidalt üheff ja feifeff oli kõnelnud, juhtis fa jufu kõsifele hingeasjadele, mis filmanähfawalt rahufuks tegid peremehe; seal kõufis mees ruffu üles ja ütles:

„Ja, nüüd pean ma aga mine-ma, muidu läheme liiga fjugawale.“

See mees wäljendas feda, mis paljud feifedki Tema seifuforras mõflewad. Nüüdfeel pinnapealfel mafinafe ajajärgul kardawad inimefed fjugawale minna — oma hingemaailma. Rahufuf hinge seifuforda püüfakse kõige muude

wälisasjadega arstida. Ei ole julguff waadafa fjugawale, feff sealf haigufats wastu pime kuristif. Hinge põhjas on wastamata igawifu fuured küsimused. Nende päewawalgele toomine ja käfjilewõffmine fähendats õige juhte loomiff Sumalaga, kelleff on püüfud mõdda hiihida ja põgeneda. Kuid ei ole midagi loofufetumat ja mõffefumat kui põgenemine Sumala eeff. Sumala palge effe peame ifefagi kord tulema, kui surm meid fiit eluff ära wiib. Siis aga pole enam loofa armu ja andeksandmiff, kui feda fiin armuajas pole offitud.

Ära fee selle mehe faolifelf! Waafa kord julgelf oma hinge fjugawustesse, kuigi sealf näekfid ei midagi muud kui paffe ja mädahaamu pafuelu tagajärjel. Tea, ef on arff, kes wõib aidafa find fu hädas. Haigufe unustamine ei paranda weel wiga, waid fee, kui läheme oma haigufega arffi juurde. Kui fa fa fjugawalt lõifats, fiiski on fee fafulif, ef tuleks ferwis. Seefus Kristus on jelleks maailma fulnud, ef pafuseid offida ja õndsats teha. Ta tahab ars-

tida sind. Kas ei taha ja saada terweks ja õnnelikuks silemijelt, inimeseks, kes siis julgelt võib waadata mitte ainult sügavale oma hinge, vaid ka igawikku ja Sumala palgesse, sest igawik on sellise inimese auline kodumaa ja

Sumal ta armastaja Isa, kellele andeks saanud oma patud Kristuse were läbi.

Sää sellepärast kord waikeks ja las' Sumal oma Waimu ja Isana läbi näidata sulle su hinge tõsist seisukorda.

6.

Soia oma südametunnistust!

Mõne aja eest leiti wajalikuks Inglismaal kuulsast Greenwich'i obserwatooriumist ära wiia üks magnetiline aparaat ühte waikeksesse kulla Surren's, kuna uus elektrijõu jaam ja framm obserwatooriumi naabruses rikkusid aparaafi, et see ei saanud enam õieti töötada.

Kristlase südametunnistus on sarnane selle fundliku aparaadiga. Kui me lubame wäärmete frammidel oma pealt läbi minna ja neid jallime, siis lõpuks rikub see meie südametunnistuse fundlikkuse. Oige südametunnistus aga on wäga tähtis õiges kristlikus elus.

Mõttetu palwe.

„Mul on taks emist,“ lausus teegi wagaheja. „Meist fõi mulle üks eile seitse terwet pörjast. Sellepärast lähen täna kirikusse Sumalat kiitma ja austama. Ehk ta siis teeb mulle head ka teise emise laudu.“

Kes ostaks armata, kumb siin suurem on, kas niisugune jumalaloomise mõttefusa wõi Sumala halastus, kes laarase omatajupüüdliku inimesega kannatab?

Soomise needus.

„...Isa Isuri enesefapjana, peale selle, kui ta terwije, waranduse ja au wiina läbi oli kaotanud. Oma wend Isuri wiina tagajärjel. Üks isa õde põletas enese hullumeeluses. Üks wanaema wend lõpe-

fas oma päewad joomahulluna hullumajas ja selle ainsa poja käsi käis samuti. Üks tädipoeg lastis enese maha meeleärrituses...“

Kui lasub wiina needus perekondadel.

Seesus on pafuste päästja. Kes teda kui seesugust ei waja ja ära ei tunne, selle eest on Seesus asjata elanud ja surnud.

Kui sa heaks saada tahad, siis usu kõigepealt, et oled paha.

Epitset.

Kes oma wõlglastele-süüdlastele andestada ei taha, sellel ei ole mingit osajamist Sumalaga.

Laulud.

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59.

Waimus sinu ristil all Istume, oh kallid Tall, Ootame kõik sinu
käest Jumaliku õnnistust.

Sinu süüta ristijurm Ja su wägew were arm On mu süüd
kõik tasanud, Taewast mulle awanud.

Tall. t. 116.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Püha Waim mu sisse tule, Minu südant walgusta, Ustawaks
nõuandjaks ole, Taewateele juhata!

Zoomupoolest olen kuri. Heale tööle kõlbmata, Aramüüdnud
pafuori, Ei wõi ennast aidata.

Tall. t. 121.

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Mu hing, nüüd armutsoonile Sa mine julgesti Ja awalda
kõik Päästjale, Kui armja isale!

Roor: Oh Jeesus, sinu jalge eest Ei tõuse enne ma,
Kuni saan armu sinu käest, Mis tootand ja.

Ma paffu väga kahetsen, Mis teinud olen ma, Sest lahki jaada
hahafin, Mu peale halasta!

Tall. t. 33.

Wiisil: Ma kumardan sind, armu wägi. P. 445.

Su oma, Isjand, on mu süda, Sa minu wara ja mu wõit,
Mu eest ja kandjid surmahäda, Et mulle tõuseks elukoit; Sa maksid
minu wõla ära, Mu hinge õnn ja kallim jära!

Oh Jeesus, oma püha nime Mu südamesse kirjuta, Et sinu
juure armu ime Wõiks hinge sisse waoda, Et sõna, tõõ ja ferwe elu
Siis kuulufaks su nime ilu!

Tall. t. 756.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind 2 senti,
10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s.,
välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni
hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5-7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“, Tallinn 1938.

Ilmub 9. sept. 1938.